

נטישה

באותה שנה, שנת 1912, היינו עדים לסיפור עצוב במטולה. עגלות ובהן משפחות על ילדיהן ומטלטליהן עזבו יום אחד בשיירה את המושבה בדרכן לאוסטרליה. העזיבה היתה כל כך דרמטית, כל כך השפיעה על הסובבים, עד שאנשים אחדים מאלה שצפו במחזה, קפצו על העגלות והצטרפו ליוצאים בלי תכנון מוקדם. יתכן שאותם אנשים חשבו על כך מקודם. לי, כמסתכל מן הצד, נראתה ההצטרפות ספונטנית בהשפעת הרגע. אלה המצטרפים ברגע האחרון היו רווקים צעירים. אחד מהם, דניאל שמו, היה עוזר לפרידמן בעבודתו בדיליזיאנס. שני הזכור לי היה יצחק סטריקוב, שכן שלנו שלמד יחד אתי בכיתה. אמו נפטרה ואביו נישא שנית ונוסף אח חורג במשפחה. אולי זו הסיבה להצטרפותו לעוזבים. מספרן של המשפחות היוצאות אינו זכור לי במדויק. בין היוצאים זכורים לי שני אחים למשפחת פיגלין, משפּי סזונוב וכן עזריה גרודניאנסקי מן הגרים. וכך נותרו בתים ומשקים ריקים במטולה.

איכרות

קלווריסקי, שלא נח ולא שקט ברצותו לשפר את המצב במטולה, היה מעוניין מאוד שיכנסו למושבה כוחות צעירים. חיפש איכרים שיעבדו בכוחות עצמם, שידברו עברית, שיובילו את המושבה קדימה.

נמצאו פועלים שעבדו בארץ במקומות שונים (בעיקר ב"קואופורציה" במרחביה), רובם ככולם בעלי משפחות צעירים, שנענו לקריאה והגיעו למטולה, קיבלו איכרויות⁴⁷ ותקציב ראשון לכלי עבודה. במושבה קראו להם "מטייזניקים". ("מטיה" מושג בצרפתית - אריס או חוכר, או בדומה לזה).

האדמה נמסרה במעין חוזה חכירה.⁴⁸

השמות הזכורים לי מתוך קבוצת האיכרים החדשים הם: משה שוורץ, יעקב ברט, גרשון קוסקובצקי (בן דב), יצחק שעוני, דוד אנטלר, רובין, גוברמן, ברוך יעקובזון.

עלתה הצעה מעם קלווריסקי לכלול גם אותנו בין מקבלי האיכרויות החדשים. האיכרות תהיה על שמי. למרות גילי הצעיר, אלמד חקלאות ואעבד עם